

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 37Cb/20/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117201504
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Širilová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2022:3117201504.4

Uznesenie

Okresný súd Trenčín v spore žalobcu G. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XX P. Y., XXX XX G., E., zastúpeného JUDr. Zuzanou Nespalovou, advokátkou so sídlom Saratovská 6/D, 841 02 Bratislava 4, IČO 30866359, proti žalovanému G. W., a.s. so sídlom J. XXXX, XXX XX W., IČO XXXXXXXX zastúpenému GARANT PARTNER legal s. r. o., so sídlom Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO 36856380, o zaplatenie 22.500,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie sa zastavuje.

II. Žalovanému sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou na tunajšom súde dňa 30.01.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 22.500,- eur s príslušenstvom.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako podnikateľ - licencovaný agent FIFA uzavrel so žalovaným Zmluvu o sprostredkovaní prestupu futbalového hráča, v ktorej sa zmluvné strany dohodli na celkovej odmene pre sprostredkovateľa vo výške XXX.XXX,- eur, ktorá mala byť uhradená v troch splátkach po XX.XXX,- eur. Žalobca vystavil žalovanému tri faktúry po XX.XXX,- eur, pričom žalovaný uhradil iba XX.XXX,- eur dňa 27.12.2012. Vzhľadom k času, ktorý uplynul od uzavretia zmluvy a vyfakturovania splátok žalobca žiada iba časť poslednej dohodnutej splátky spolu s úrokmi z omeškania. Žalobca k žalobe pripojil preukaz totožnosti hráčskeho agenta FIFA, Zmluvu o sprostredkovaní transferu futbalového hráča zo dňa 30.01.2012, Profesionálnu hráčsku zmluvu hráča Z. Y. D. s G. W. zo dňa 31.01.2012, Medzinárodný transferový certifikát hráča Z. Y. D., faktúru zo dňa 31.01.2013, 31.08.2012 a 01.02.2012 a výpis z účtu č. XXX/XXXXXXXX Národnej banky F. republiky a.s..

3. Tunajší súd vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 37Cb/20/2017-39 zo dňa 22.02.2017, voči ktorému podal žalovaný dňa 06.03.2017 odpor. V podanom odpore žalovaný namietal nedostatok právomoci súdu Slovenskej republiky, nakoľko podľa bodu 6 Dohody o sprostredkovaní transferu futbalového hráča, riešenie sporov podlieha zákonom a pravidlám FIFA a platným právnym normám Slovenskej republiky. Podľa čl. 30 FIFA Pravidiel pre hráčskych agentov je nutné spory súvisiace s činnosťou agenta prejednať pred orgánmi FIFA, teda arbitrážnym stavovským orgánom FIFA. Žalovaný tiež namietal prekážku rozhodnutej veci, pretože žalobca svoj nárok proti žalovanému už uplatnil v roku 2013 na príslušnom stavovskom orgáne FIFA a ten dňa 15.01.2014 jeho nárok voči žalovanému zamietol. K odporu žalovaný pripojil rozhodnutie FIFA zo dňa 15.01.2014 číslo 13-01768/rta a Pravidlá pre agentov hráčov.

4. Uznesením č. k. 37Cb/20/2017-64 zo dňa 07.03.2018 tunajší súd konanie zastavil, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania a zároveň zrušil platobný rozkaz vydaný tunajším súdom pod č. k. 37Cb/20/2017-39 zo dňa 22.02.2017. Voči výroku I. a II. uznesenia č. k. 37Cb/20/2017-64 zo dňa

07.03.2018 podal odvolanie žalobca. Uznesenie č. k. 37Cb/20/2017-64 zo dňa 07.03.2018 vo výroku III. ohľadom zrušenia predmetného platobného rozkazu nadobudlo právoplatnosť dňa 10.04.2018.

5. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že súd dospel okrem iného k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko dojednanie v čl. 6 Dohody o podriadení sa právomoci rozhodcovským orgánom FIFA je neurčité a nejasné, a preto nemôže byť považované za platne dojednanú rozhodcovskú doložku. Ďalej si súd podľa žalobcu nesprávne vyložil čl. 30 ods. 2 Pravidiel pre agentov hráčov FIFA, nakoľko tento článok dáva žalobcovi možnosť a nie povinnosť predložiť spor Výboru pre štatút hráčov. Stranou Dohody bola aj tretia osoba, ktorá nebola v tom čase licencovaným agentom FIFA, a teda podľa pravidiel FIFA, orgány zriadené samotnou organizáciou FIFA nemôžu riešiť spor z dohody, ktorá sa týka „nečlena“ FIFA. Procedurálne pravidlá v bode 6 ods. 1 Pravidiel FIFA upravujúce postavenie hráčov a Komory pre rozhodovanie sporov vyplýva „že stranami sporu môžu byť iba členovia asociácií FIFA, kluby, hráči, tréneri, licencovaní zápasoví a hráčsky agenti. Ako z doloženej dohody vyplýva, účastníkom tejto Dohody bola okrem klubu teda žalovaného a agenta žalobcu aj tretia osoba - Pán Y., ktorý však nemá žiadne postavenie člena FIFA. Pričom FIFA má právomoc rozhodovať iba spory, ktoré sa týkajú účastníkov podľa čl. 6 ods. 1 Pravidiel FIFA. K predloženému rozhodnutiu orgánu FIFA žalovaným, žalobca uviedol, že z rozhodnutia je zrejme iba to, že bol nárok žalobcu odmietnutý, avšak nie je z neho zrejme, aký spor sa medzi stranami riešil. K odvolaniu žalobcu priložil ako dôkaz Regulations Players' Agents, FIFA Statutes edition apríl 2016, Regulations Governing the application of the Statutes, Rules governing the procedures of the players status committee and the dispute resolution chamber 2012, Regulations on the Status and Transfer of Players, Regulations on the Status and Transfer of Players, Regulations on Working with intermediaries. Všetky uvedené dôkazy boli priložené v anglickom jazyku. Dodatočne žalobca predložil čiastočný preklad Nariadenia hráčskych agentov konkrétne čl. 30, čl. 9 Stanov FIFA vydanie z apríla 2016, čl. 160 a čl. 15 Pravidiel upravujúcich postupy Výboru pre štatút hráčov a komory pre rozhodovanie sporov 2012, čl. 22 - 24 Pravidiel o štatúte a prestupe hráčov a čl. 23 Nariadenia o štatúte a prestupe hráčov.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že Pravidlá je potrebné vykladať komplexne vo vzájomnej súvislosti a v nadväznosti ich jednotlivých článkov a príloh. Podľa prílohy č. 1 Pravidiel - Kódexu profesionálneho správania je v bode 7. uvedený zákaz pre agenta hráča predniesť svoj spor všeobecnému súdu a požaduje sa od neho, aby akúkoľvek žalobu podrobil jurisdikcii asociácie alebo FIFA a teda agent nemá možnosť vybrať si, či sa obráti na FIFA alebo na všeobecný súd. Prílohu č. 1, ktorá obsahuje zákaz, bol v zmysle Pravidiel každý agent povinný podpísať (čl. 11 Pravidiel), z čoho vyplýva, že toto pravidlo muselo byť žalobcovi známe. Z uvedeného ustanovenia je nespochybniteľne daný príkaz pre agenta obrátiť sa s akýmkoľvek sporom na asociáciu alebo orgány FIFA a nie je mu daná možnosť vybrať si či sa obráti na FIFA alebo na všeobecný súd. V tejto súvislosti je preto podľa žalovaného nutné vykladať čl. 30 ods. 2 Pravidiel nie tak, že agent môže predložiť svoj spor FIFA alebo ho môže predložiť všeobecnému súdu, ale tak, že agent smie predložiť svoj spor FIFA, pokiaľ ho chce riešiť prostredníctvom na to určeného orgánu. Predložiť spor na riešenie určenému orgánu je možnosťou účastníka podobne ako podanie akejkoľvek žaloby na všeobecný súd a teda je vždy len využitím oprávnenia účastníka disponovať svojim sporom založeným na jeho vlastnom vnútornom rozhodnutí. Ďalej žalovaný namietal prekážku rozhodnutej veci a poukázal na rozhodnutie samosudcu Komisie pre štatút hráčov FIFA zo dňa 15.01.2014, číslo konania 13-01768/rta, ktorého predmetom sporu bol nárok žalobcu vyplývajúci z transferu hráča, ktorý žalobca uplatňuje v tomto konaní. O tomto nároku žalobcu bolo právoplatne rozhodnuté. Bolo rozhodnutím žalobcu, že nepožiadaval o odôvodnenie rozhodnutia a tým sa vzdal odvolania. Táto skutočnosť však nemôže byť pričítaná na ujmu žalovaného. Žalobca sa najskôr so svojim sporom obrátil na príslušný orgán FIFA a keď tento orgán jeho nároku nevyhovel, tak o takmer 3 roky sa obrátil s tým istým nárokom na všeobecný súd. K vyjadreniu žalovaný pripojil sťažnosť žalobcu zo dňa 18.06.2013 adresovanú FIFA - Výbor pre štatút hráčov a Rozhodnutie samosudcu FIFA Výboru pre štatút hráčov zo dňa 15.01.2014, všetko v anglickom jazyku s úradným prekladom do slovenského jazyka.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 25.06.2018 uviedol, že rozhodnutie príslušného orgánu FIFA neobsahuje odôvodnenie vo veci, a preto nemožno s istotou ustáliť, či bolo vo veci rozhodnuté meritórne alebo došlo k zamietnutiu návrhu z iných (procesných) dôvodov a vo veci samej rozhodnuté nebolo. Ďalej žalobca uviedol, že príslušný orgán FIFA v uvedenej veci nerozhodol v merite veci, ale návrh bol zamietnutý z dôvodu, že účastníkom Dohody o sprostredkovaní transferu futbalového hráča uzavretej medzi účastníkmi dňa 30.01.2012 bola osoba pána G. Y., ktorá nebola členom FIFA, a preto orgány

FIFA nemali právomoc vo veci rozhodnúť a zaviazať osobu, ktorá nie je členom FIFA. Táto skutočnosť by vyplynula aj z „Krátkeho vysvetlenia“, ktoré by malo byť založené v spise k rozhodnutiu. Aj napriek snahe žalobcu, ktorý kontaktoval príslušné orgány FIFA so žiadosťou o poskytnutie tohto krátkeho vysvetlenia telefonicky, e-mailom aj písomne, nepodarilo sa mu ho získať, pretože orgány FIFA zostali nečinné. Žalobca tiež poukázal na stanovky FIFA, z ktorých vyplýva, že FIFA je združenie založené podľa švajčiarskeho Občianskeho zákonníka, ktorého orgány nie sú oprávnené rozhodovať spory medzi členmi združenia priamo zo zákona a s konečnou platnosťou ako súd. Záverom žalobca navrhol, aby súd vyžiadaval od príslušného oddelenia FIFA krátke vysvetlenie, ktoré má byť zaznamenané v spise sporu. K vyjadreniu žalobca priložil list žalobcu adresovaný FIFA zo dňa 21.03.2018 a 10.04.2018 v anglickom jazyku.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na ods. 7 prílohy č. 1 Predpisov FIFA pre agentov hráčov podľa ktorého agent hráča má zakázané vzniesť konanie na bežnom súde a žiada sa od neho, aby predložil akúkoľvek požiadavku jurisdikcii združeniu FIFA. K vyjadreniu žalovaný priložil Prílohu č. 1 Predpisov agentov hráčov v anglickom aj slovenskom jazyku.

9. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 8Cob/67/2018-310 zo dňa 27.11.2019 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a II a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odporu uviedol, že zo znenia čl. 30 ods. 1 Pravidiel pre agentov hráčov vyplýva, že podriaďiť sa rozhodcovskému súdu je povinnosť stanovená pre zväzy pri riešení domácich sporov. V čl. 30 ods. 2 Pravidiel agentov hráčov je naopak daná možnosť v prípade medzinárodných sporov obrátiť sa na Výbor FIFA pre štatút hráčov. S poukazom na uvedené ustanovenie nemožno považovať uzavretú rozhodcovskú doložku za platnú aj vzhľadom na zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko je potrebné rozlišovať medzi rozhodcovským súdom v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. a rozhodcovským orgánom organizácie, ktorá nemá povahu rozhodcovského súdu a ide teda o interný orgán danej organizácie, ktorá nemá povahu rozhodcovského súdu tak ako chápe a vymedzuje právny poriadok Slovenskej republiky. Členovia organizácie, ktorá má takýto interný orgán na riešenie sporov zriadený, sa pristúpením do organizácie, zmluvne zaviazajú, že budú rešpektovať vnútorné pravidlá riešenia sporov a rozhodnutia interných orgánov. Preto v prípade, ak sa člen organizácie rozhodne, že pri riešení sporu sa neobráti na interný rozhodcovský orgán, ide iba o porušenie zmluvného záväzku, ktoré by mohlo vyústiť napríklad do uloženia sankcie členovi danej organizácie alebo jeho vylúčenia. Ak sa člen organizácie rozhodne „obísť“ interný rozhodcovský orgán a obráti sa na všeobecný súd, súd v takomto prípade nemôže odmietnuť vo veci konať. Zmluvné vzdanie sa práva súdnej ochrany (odkazom na povinnosť obrátiť sa na rozhodcovský interný orgán podľa interných predpisov organizácie), alebo jeho „odklad“ v prospech rozhodcovského orgánu nespĺňa náležitosti rozhodcovskej doložky podľa zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z., a preto je s ohľadom na základné ústavné aj medzinárodné právo na súdnu ochranu neúčinným. S ohľadom na vyššie uvedené, žalobca má za to, že znenie čl. 6 Dohody o sprostredkovaní v prvom rade, nepredstavuje rozhodcovskú doložku v zmysle slovenských právnych predpisov a preto akékoľvek rozhodnutie vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky má za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Žalobca tiež poukázal na nové Pravidlá postavenia a prestupu hráčov, platné od 01.06.2016 už v čl. 23 ods. 2 vyslovene vylučujú spory agentov hráčov, (ktorí sa od 01.04.2015 na základe nových Pravidiel pre prácu so sprostredkovateľmi, ktoré nahradili Pravidlá pre Agentov Hráčov, označujú ako Sprostredkovatelia) z jurisdikcie Výboru pre štatút hráčov.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 17.05.2022 poukázal na nedostatok právomoci všeobecného súdu Slovenskej republiky konať vo veci, nakoľko konanie má byť zastavené z dôvodu existencie neodstrániteľnej prekážky konania. Podľa žalovaného právomoc Výboru FIFA vyplýva z čl. 30 ods. 2 dokumentu Pravidlá pre agentov. To znamená, že aj keby Pravidlá Výboru boli priamo v rozpore s Pravidlami pre agentov budú platiť Pravidlá pre agentov, vrátane ich čl. 30 ods. 2 a rovnako aj Prílohy č. 1, ktoré právomoc Výboru v tomto type sporov ustanovujú úplne jednoznačne. Ďalej poukazuje žalovaný na čl. 6 Pravidiel Výboru, ktoré ustanovujú, že stranami konania pred Výborom sú aj licencovaní agenti. Žalobca bol licencovaným agentom, čo medzi stranami nie je sporné. Tiež medzi stranami nie je sporné, že žalobca a žalovaný uzatvorili Dohodu o zastupovaní, podľa ktorej riešenie sporov medzi stranami bude podliehať zákonu a pravidlám FIFA a platným právnym normám Slovenskej republiky. Strany sa teda v Dohode zaviazali rešpektovať všetky pravidlá FIFA a riešiť svoje prípadné spory v súlade s nimi. To, že ide o spor s medzinárodným prvkom medzi stranami taktiež nie je sporné minimálne už

vzhľadom na bydlisko/sídlo strán sporu. Ďalej žalovaný tvrdí, že nie je pravdou, ako uvádza žalobca, že ustanovenie čl. 30 ods. 2 prílohy č. 1 Pravidiel pre agentov je potrebné vykladať tak, že predstavovali len možnosť agenta predložiť spor Výboru. Ak je v interných predpisoch záväzných pre agenta určité konanie zakázané, nie je možné to vykladať inak ako tak, že tento zákaz zároveň znamená povinnosť správať sa tak, ako mu to interné predpisy ukladajú. Paradoxne v iných svojich vyjadreniach už aj sám žalobca pripúšťa, že išlo o povinnosť, keď dôvodí, že nerešpektovanie tejto povinnosti by mohlo mať za následok „len“ porušenie zmluvného záväzku. Navyše, je evidentné, že o tom, že právomoc riešiť jeho spor má Výbor, nemal nijakú pochybnosť ani sám Žalobca. Vo svojej Sťažnosti pre neplnenie platieb zo dňa 18.06.2013 uvádza: „Spolieham sa na výbor FIFA ohľadom rozhodnutia v súlade s mojimi právami uvedenými v zmluve a v súlade s pravidlami a predpismi FIFA.“ Vzhľadom na vyššie uvedené pôsobí súčasné Žalobcovo účelové vykladanie pravidiel FIFA v rozpore s jeho skôr prejavenu vôľou a následným konaním nedôveryhodne. Zo skutočnosti, že podal sťažnosť pre neplnenie platieb voči Žalovanému na Výbor, je jednoznačné, že preňho nebolo dojednanie čl. 6 Dohody o sprostredkovaní ani nejasné ani neurčité a v tomto smere neexistuje nijaká pochybnosť. Žalovaný zároveň namieta prekážku rozhodnutej veci, nakoľko podľa rozhodnutia Výboru bol nárok žalobcu zamietnutý a všeobecný súd Slovenskej republiky by nemal preskúmať rozhodnutia iných orgánov a mal by pri posudzovaní veci vychádzať výlučne z dôkazov, ktoré sú mu predložené. Ako dôkaz bolo konajúcemu súdu predložené rozhodnutie Výboru o zamietnutí sťažnosti žalobcu a zároveň žalobca absolútne nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu. Žalovaný tiež dáva do pozornosti súdu, že prax rozhodcovských orgánov FIFA je taká, že pokiaľ sťažnosť odmietajú z dôvodov tzv. „procesných“ ako je nedostatok právomoci, premlčanie a pod., výrok takýchto rozhodnutí znie, že sťažnosť je neprípustná - „is inadmissible“. Na preukázanie tohto tvrdenia dokladá Žalovaný do spisu ako príklad rozhodnutie Výboru v inej právnej veci, v ktorej žalobu pokladal za neprípustnú z dôvodu premlčania a výrok znel, že tento nárok je „inadmissible“. Na záver žalovaný vzniesol aj námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu. K vyjadreniu žalovaný priložil uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/31/2019-53 zo dňa 06.06.2019, Upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 61/17 zo dňa 15.05.2017, Výňatok zo Stanov FIFA vydania z júla 2013, výňatok z Pravidiel upravujúcich postupy Výboru pre štatút hráčov a Komory pre riešenie sporov a Arbitrážne rozhodnutie CAS 2012/A/2919 zo dňa 24.09.2013 v anglickom jazyku.

12.1 . Podľa § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

12.2. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

12.3 . Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

12.4. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

12.5. Podľa § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

12.6. Podľa § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka, v prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá.

12.7. Podľa § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka, pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí.

12.8. Podľa § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila.

12.9. Podľa čl. 30 ods. 1 Nariadenia hráčski agenti, pri riešení domácich sporov v súvislosti s činnosťou hráčskych agentov sa zväzy v rámci poslednej možnosti obrátia vo veci akéhokoľvek sporu, týkajúceho

sa nariadení národných hráčskych agentov alebo z nich vyplývajúceho, na nezávislý, riadne ustanovený a nestranný rozhodcovský súd, pričom sa zohľadnia stanovy FIFA a zákony platné na území zväzu.

12.10. Podľa čl. 30 ods. 2 Nariadenia hráčski agenti, v prípade medzinárodných sporov v súvislosti s činnosťou hráčskych agentov možno podať na Výbor FIFA pre štatút hráčov žiadosť o rozhodcovské konanie.

12.11. Podľa bodu 7 prílohy č. 1 Nariadenia hráčski agenti, agent hráča má zakázané vzniesť konanie na bežnom súde, ako je to uvedené v stanovách FIFA a žiada sa od neho, aby predložil akúkoľvek požiadavku jurisdikcii združenia FIFA.

13. Súd v tejto veci zistil, že žalobca ako zahraničný licencovaný hráčsky agent FIFA a žalovaný ako futbalový klub uzatvorili dňa 30.01.2012 Dohodu o sprostredkovaní transferu futbalového hráča, ktorého súčasťou v čl. 6 bola rozhodcovská doložka, v ktorej sa strany dohodli, že riešenie sporov medzi stranami tejto dohody bude podliehať zákonu a pravidlám FIFA a platným právnym normám Slovenskej republiky. Žalovaný pri prvom procesnom úkone, teda odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 06.03.2017 vzniesol námietku nedostatku právomoci súdu z dôvodu existencie rozhodcovskej doložky dohodnutej medzi stranami sporu. Súd ďalej zo spisu zistil, že žalobca podal dňa 24.06.2013 Výboru pre štatút hráčov FIFA sťažnosť pre neplnenie platieb zo strany žalovaného. Z predloženej sťažnosti podanej Výboru pre štatút hráčov FIFA vyplýva, že jej predmet a účastníci sú totožní, ako v tomto súdnom konaní. O sťažnosti žalobcu vedenej pod číslom 13-01768/rta rozhodol dňa 15.01.2014 samosudca Výboru pre štatút hráčov FIFA v Zúrichu a to tak, že ju zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ má právo požiadať o odôvodnenie rozhodnutia v písomnej forme do 10 dní od prijatia upovedomenia, pričom ak tak sťažovateľ neurobí v stanovenej lehote, rozhodnutie sa stane právoplatným a záväzným a pokladá sa to za vzdanie sa odvolania.

14. Súd v intenciách zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/67/2018-310 zo dňa 27.11.2019 skúmal, či ide o domáci alebo medzinárodný spor a dospel k záveru, že žalobca je licencovaný E. hráčsky agent, ktorému licenciu vydalo združenie FIFA a teda v tomto spore je potrebné postupovať podľa čl. 30 ods. 2 vyššie citovaných Nariadení hráčskych agentov, pretože ide o medzinárodný spor.

15. Súd následne posúdil čl. 6 Dohody o sprostredkovaní transferu futbalového hráča, z pohľadu platnosti rozhodcovskej doložky a dospel k záveru, že rozhodcovská doložka bola platne uzavretá. Súd vychádzal pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky z ustanovenia § 266 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 34 Občianskeho zákonníka, ktorý vyjadruje základný princíp interpretácie právnych úkonov, pričom ako rozhodujúce akcentuje základné kritérium, a to význam vôle, ktorú uprednostňuje pred jazykovým prejavom. Ide tu o subjektívne kritérium spočívajúce v úmysle konajúcich, čo má prvoradý význam. Pritom sa vyžaduje, aby úmysel bol strane, ktorej je určený, známy alebo jej musel byť známy. To znamená, že nejde o vôľu len jednej strany, ktorá by nebola známa druhej strane. Ak teda prejav vôle je určitým spôsobom nepresný, prípadne rozporný, podľa tohto pravidla má prednosť úmysel konajúcej osoby, pokiaľ bola táto vôľa druhej strane známa. Ide teda o prejavenu vôľu známu oboch stranám. V ustanovení § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka je upravené osobitné interpretačné pravidlo, ktoré je potrebné aplikovať pri výklade vôle. Ide tu o snahu prihliadať pri výklade prejavu vôle na také skutočnosti, ktoré môžu čo najpresnejšie rozšifrovať úmysel strán pri robení právneho úkonu. Zákon preto prikazuje, pokiaľ to pripúšťa povaha veci, brať náležitý ohľad na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle a na správanie účastníkov právneho úkonu. Pokiaľ ide o všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, zákon výslovne akcentuje tri skutočnosti, a to rokovania o uzavretí zmluvy, prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli a následné správanie strán. Súd pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky práve prihliadal na vôľu oboch zmluvných strán, pričom dospel k záveru, že obe zmluvné strany uzavreli v čl. 6 Dohody o sprostredkovaní transferu futbalového hráča platnú rozhodcovskú doložku s úmyslom podriaďiť sa jurisdikcii orgánom FIFA, podľa pravidiel FIFA, čo potvrdilo aj následné konanie žalobcu spočívajúce v podaní sťažnosti na rozhodcovský orgán FIFA, teda Výbor pre štatút hráčov. Sťažnosť žalobcu bola vedená na Výbore pre štatút hráčov pod sp. zn. 13-01768/rta. Nič na tejto skutočnosti nemení ani fakt, že žalobca nepodal opravný prostriedok voči rozhodnutiu samosudcu Výboru pre štatút hráčov FIFA, ktorým bola sťažnosť žalobcu zamietnutá a teda rozhodnutie samosudcu Výboru pre štatút hráčov pod sp. zn. 13-01768/rta zo dňa 15.01.2014.

16. K uvedenému ešte súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca súdu nepreukázal, že včas požiadal Výbor pre štatút hráčov FIFA o odôvodnenie rozhodnutia (de facto odvolanie voči rozhodnutiu) a teda súd má za to, že rozhodnutie samosudcu Výboru pre štatút hráčov FIFA vedené pod číslom 13-01768/rta zo dňa 15.01.2014 nadobudlo právoplatnosť. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že na predloženej žiadosti o podanie krátkeho vysvetlenia žalobcu zo dňa 21.03.2018 a 10.04.2018 súd nereflektoval, nakoľko zo spisu nemá ani len preukázané, že tieto žiadosti boli skutočne doručené Výboru pre štatút hráčov FIFA (či poštovou doručenkou, faxovým potvrdením alebo e-mailovým potvrdením). Ak by súd pripustil, že žalobca skutočne žiadal Výbor pre štatút hráčov FIFA o krátke vysvetlenie súd považuje za potrebné podotknúť, že predloženej žiadosti žalobcu boli podané Výboru po viac ako 4 rokoch od právoplatnosti rozhodnutia, pričom zo samotného rozhodnutia je zrejmé, že s podaním žiadosti o odôvodnenie rozhodnutia (resp. odvolania) je spojená poplatková povinnosť, pričom žalobca ani splnenie tejto povinnosti nepreukázal. Z týchto dôvodov súd nedoplnil dokazovanie vyžiadaním si krátkeho vysvetlenia od Výboru pre štatút hráčov FIFA.

17. Negatívna stránka materiálnej právoplatnosti sa prejavuje ako nezmeniteľnosť rozhodnutia a spôsobuje tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci (*impedimentum rei iudicatae*) čo znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady *ne bis in idem*, teda nikdy nie dvakrát o tej istej veci. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať *ex officio*. Len čo súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu konania vo forme uznesenia. V zmysle tejto prekážky sa nemôže o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, rozhodnúť znova. Výklad pojmu "tá istá vec je pomerne jednotný v tom zmysle, že musí ísť o tie isté subjekty práva, ktoré vystupovali v pôvodnom konaní ako sporové strany, a ten istý predmet konania (to znamená, že ide o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými subjektmi - nie je pritom rozhodujúce, či pôvodné strany vystupujú v pôvodných procesných postaveniach). Ak teda bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne (či sa žaloba vyhovel alebo bola zamietnutá) tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k žalobe medzi tými istými sporovými stranami vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový stav, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

18. Keďže súd z predložených dôkazov strán sporu má za preukázané, že Výbor pre štatút hráčov FIFA v konaní vedenom pod číslom 13-01768/rta zo dňa 15.01.2014 právoplatne rozhodol o zamietnutí sťažnosti žalobcu, čiže vo veci už bolo rozhodcovským súdom právoplatne rozhodnuté, a teda toto rozhodnutie tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Preto súd má za to, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Uvedené zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak sa koná o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, ktorá sa týka tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania, súd takéto konanie podľa § 161 ods. 2 CSP s poukazom na § 230 CSP zastaví.

19. Súd na záver ešte považuje za potrebné podotknúť, že nemohol reflektovať na námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že súd má prihliadať na Pravidlá postavenia a prestupu hráčov platné od 01.06.2016, nakoľko spor žalobcu a žalovaného bol vedený pred Výborom pre štatút hráčov FIFA na základe sťažnosti žalobcu zo dňa 18.06.2013, teda 3 roky pred nadobudnutím platnosti uvedených procesných pravidiel. Taktiež súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom k tomu, že na spor medzi žalobcom a žalovaným musel byť aplikovaný čl. 30 ods. 2 Nariadení hráčskych agentov, nakoľko išlo o medzinárodný spor z dôvodu toho, že žalobca je licencovaný zahraničný agent FIFA súd tiež nemohol uplatniť čl. 30 ods. 1 Nariadení hráčskych agentov a zákon o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. nakoľko nešlo o domáci spor.

20.1. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

20.2. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20.3. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania, je povinnosťou súdu skúmať pri rozhodovaní o náhrade trov konania procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch stranách. V tomto prípade bolo konanie zastavené z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania spočívajúcom v právoplatne rozhodnutej veci a súd je toho názoru, že zastavenie konania zavinil žalobca, keďže ako účastník zmluvného vzťahu vedel, že o veci bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským nálezom. Súd preto s použitím ustanovenia § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal plnú náhradu trov konania žalovaným 1/ a 2/. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín, písomne, v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie len proti odôvodneniu uznesenia nie je prípustné.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo uznesenie vydané.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, podpis, dátum, spisová značka konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.